

PLZEŇ, STATUTÁRNÍ MĚSTO
PRÁVNÍ A LEGISLATIVNÍ ODBOR MAGISTRÁTU MĚSTA
PLZNĚ

306 32 Plzeň, nám. Republiky 16

& 37 803 / 2307

☎ fax 37 803 / 2302

✉ e-mail tomanovajan@plzen.eu

12637365

Magistrát města Plzně		C. dop.
Odbor evidence majetku		
DOŠLO: 21-06-2012		Zprac.
		Plu
Č.j.	Průběh:	15
133587/12	01	15
		254.34
		A/10

Věra Platzová
Odbor evidence majetku MmP

Váš dopis / ze dne
MMP/133587/12
7. 6. 2012

Naše značka

Vyřizuje
JUDr. Tomanová

V Plzni dne
20. 6. 2012

Věc: Stanovisko k vydržení části pozemku p. č. 1626/52 v k. ú. Bolevec

Po prostudování zaslaných materiálů mohu sdělit následující:

Manželé Vladimír a Eva Drábkovi (dále jen žadatelé) nabyli na základě Dohody o zřízení práva osobního užívání pozemku sepsaném formou notářského zápisu RII 51/81 ze dne 30. 6. 1981 a na základě kupní smlouvy ze dne 30. 7. 1981 vlastnické právo k nemovitostem – rodinnému domku č.p. 337 společně s pozemkem parc. č. 107 a pozemku parc. č. 108 v k. ú. Bolevec. Všechny výše uvedené nemovitosti jsou zapsány na LV č. 1729 pro k. ú. Bolevec v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň-město.

Současně s těmito nemovitostmi je jako jeden celek užívána i část pozemku parc. č. 1626/52, ostatní plocha, ostatní komunikace, v k. ú. Bolevec o výměře cca 59m², který je ve vlastnictví města Plzně. Tuto část pozemku nabylo město Plzeň (resp. stát, město Plzeň až posléze na základě ust. § 1 zákona ČNR č. 172/1991 Sb.) do svého vlastnictví na základě kupní smlouvy č. 81/76 od právního předchůdce žadatelů, který předmětnou smlouvu s uvedením přesné specifikace předmětu koupě (tzn. část pozemku p. č. 108 – díl „p 1“ o výměře 276 m²) dne 13. 10. 1976 podepsal. Tato část pozemku posléze označená parcelním č. 1626/52 byla od právního předchůdce žadatelů odkoupena pro účely výstavby „1. Stavby Bolevec“.

Předmětná část městského pozemku parc. č. 1626/52 o výměře cca 59 m² byla společně s nemovitostmi uvedenými na LV č. 1729 zaplácena jako jeden celek po dokončení výstavby sídliště vlastníkem pozemku parc. č. 1626/52 v k. ú. Bolevec. Žadatelé nabyli pozemek do svého vlastnictví již takto zaplácený a místo oplocení se neměnilo po celou dobu trvání jejich vlastnictví k těmto nemovitostem.

O nesouladu se žadatelé dozvěděli ze sdělení SVSMP na začátku roku 2012.

Jako reakci na vzniklou situaci sepsali žadatelé žádost o uznání vydržení částí pozemku parc. č. 1626/52 v k. ú. Bolevec o výměře cca 59 m², která byla doručena na Odbor evidence majetku Magistrátu města Plzně dne 4. 4. 2012.

Předmětem tohoto stanoviska je otázka, zda došlo k vydržení části pozemku parc. č. 1626/52 v k.ú. Bolevec a popř. k jakému datu.

Institut vydržení je upraven v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v § 134.

Podmínkou vydržení je nepřetržitá držba věci v dobré víře po stanovenou dobu, v případě nemovitostí po dobu 10ti let.

Dle stávající judikatury lze vydržet i část pozemku.

Z předložených dokumentů je zřejmé, že žadatelé i jejich právní předchůdce část sousedního pozemku užívali a nakládali s ním jako s vlastním. Část pozemku parc. č. 1626/52 v k.ú. Bolevec byla připlocena k nemovitostem patřícím v současné době do vlastnictví žadatelů, resp. plot byl vybudován, vlastníkem sousedního pozemku. Plot však byl vybudován chybně nikoli na hranici nově upravených pozemků, nekorespondovalo to s příslušným geometrickým plánem, hranice byla omylem vybudována tak, že část ohraničeného pozemku žadatelů (resp. jejich předchůdce) zasahovala do pozemku sousedícího, a to přesně do plochy o rozměru 59 m². Takto vybudovaný plot se od té doby nachází na stejném místě až dodnes (potvrzeno čestnými prohlášeními sousedů a fotografiemi).

Žadatelé nabývali předmětné nemovitosti do vlastnictví již oplocené, dle záznamů městského obvodu Plzeň 1 nebyl rozsah jejich vlastnictví ze strany obce nikdy zpochybněn, **žadatelé tedy mohli být subjektivně v dobré víře, otázkou však zůstává, zda byla tato dobrá víra dána objektivně, se zřetelem ke všem okolnostem.**

Oprávněným držitelem ve smyslu § 130 odst. 1 občanského zákoníku je totiž držitel, který věc drží v omylu, že mu věc patří, a jde přitom o omyl omluvitelný. Omluvitelný je omyl, ke kterému došlo přesto, že mýlící se postupoval s obvyklou mírou opatrnosti, kterou lze se zřetelem k okolnostem konkrétního případu po každém požadovat. Pokud omyl přesahuje rámec běžného obvyklého posuzování věcí, není omluvitelný. Držitel, který drží věc na základě takového omylu, může být sice v dobré víře, avšak nikoli „se zřetelem ke všem okolnostem“ a proto nemůže být držitelem oprávněným. Při posuzování omluvitelnosti omylu držitele se vychází z objektivních hledisek.

Jedním z hledisek pro posouzení omluvitelnosti omylu držitele je i poměr plochy koupeného a skutečně drženého pozemku.

V judikatuře odvolacích soudů se lze setkat se dvěma krajními přístupy: buď je připouštěno vydržení jen velmi malé části sousedního pozemku anebo naopak na poměr výměr pozemku drženého a koupeného není brán zřetel. Nejčastěji se však prosazuje názor, který v souladu s předmětnými judikáty bere na tento poměr zřetel a připouští oprávněnou držbu i v případě, že výměra drženého pozemku dosahuje až okolo 50 % výměry pozemku koupeného. **Nelze zcela vyloučit ani případ, kdy držitel může být se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, pokud se v souvislosti s nabytím vlastnictví k pozemku chopí i držby sousedního pozemku, jehož výměra bude dokonce stejná či o něco vyšší než výměra pozemku nabytého** (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 3. 2000 sp. zn. 22 Cdo 1848/98).

V našem konkrétním případě tvoří výměra drženého pozemku přibližně 20% výměry pozemků nabytých.

Při posuzování poměru nabyté a skutečně držené plochy pozemků, je totiž třeba vycházet nikoli z parcelní výměry nabytého pozemku, ale z celkové výměry pozemku, který tvoří přirozený funkční celek, byť neodpovídá geometrickému či parcelnímu ztvárnění podle příslušného katastrálního operátu (22 Cdo 2004/2004). Při posuzování poměru drženého a skutečně koupeného pozemku za účelem zjištění, zda se držitelem oprávněným stal nabyvatel, který se ujal i držby části sousedního pozemku, jehož vlastnictví nenabyl, **je třeba vycházet z poměru výměry všech na sebe navazujících nabytých parcel** (tedy pozemku odděleného od sousedních částí vlastnickou hranicí, který může zahrnout více parcel) k výměře uchopené části cizího pozemku; nestačí vyjít jen z výměry parcely přiléhající k této části s pominutím výměry všech nabytých parcel (22 Cdo 954/2005). U pozemku drženého není rovněž významné, z kolika parcel či částí parcel sestává; podstatná je rozloha pozemku v hranicích skutečně vykonávané držby.

S ohledem na individuálnost každého případu však nelze závěry výše citované judikatury absolutizovat a je zapotřebí každý případ velmi pečlivě posoudit. V našem konkrétním případě není sporu o subjektivní dobré víře žadatelů a domnívám se, že lze u nich dovodit i „objektivní“ dobrou víru. A to zejména s přihlédnutím k faktu, že plot mezi nabytým a drženým pozemkem byl vybudován městem, které ho sice posunulo oproti dřívějšímu stavu, bohužel však nedostatečně, právní předchůdce a posléze žadatelé se tedy právem domnívali, že je vše zaploceno v souladu s novým geometrickým plánem. V jejich prospěch svědčí i to, že plot je v jedné linii s ploty sousedů, nijak nevyčnívá, nemá jiný tvar, vše bylo vystavěno najednou při stavbě bytových domů. Žadatelé „nabývali“ pozemek od Národního výboru, tedy od autority, které v té době ani nebylo vhodné odporovat či podezřívát z „nedokonalosti“, neměli tudíž zvláštní důvod zajímat se o jeho přesné parametry či nedůvěřovat Národním výborem vyměřeným

hranicím. Z hlediska běžné opatrnosti je jistě rozdíl v přístupu nabyvatele v případě, kdy je mu věc prodávána za úplatu cizí osobou (v současné době - v tržním prostředí) a v našem případě, kdy ji získal do užívání od Národního výboru.

Další otázkou je okamžik uplynutí lhůty 10 let nutných pro vydržení. V období od nabytí vlastnictví k předmětným nemovitostem žadateli až do 31. 12. 1991 nebylo možné vlastnictví k nemovitostem vydržet vůbec. Průlom představovala až porevoluční novela občanského zákoníku č.509/1991Sb., s účinností od 1. 1. 1992, která zavedla vydržení v dnes známé podobě. Do 1. 1. 1992 nemohli tedy žadatelé de iure vydržet předmětnou část sousedního pozemku.

K otázce možnosti započtení lhůty pro vydržení v období před 1. 1. 1992 se posléze vyjádřila judikatura (např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn.Cdo 1193/98, cituji „...Vlastnické právo k pozemku vydržením nabude osoba, která kdykoli po 1. 1. 1992 splní podmínky stanovené § 134 ObčZ; ze znění zákona nelze dovodit, že by nebylo možno takto přihlížet k době, po kterou měl oprávněný držitel pozemek v držbě před 1. 1. 1992.“ Obdobně se vyjadřují i jiné rozsudky).

Jelikož je možné do požadované lhůty započítávat i oprávněnou držbu v období před 1. 1. 1992, můžeme považovat za datum splnění všech podmínek pro vydržení předmětné části pozemku den 1. 1. 1992.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem se domnívám, že manželé Drábkovi splnili všechny podmínky nutné pro vydržení a že se tudíž ke dni 1. 1. 1992 stali vlastníky předmětné části pozemku parc. č. 1626/52 o výměře cca 59 m².

S pozdravem

JUDr. Jana Tomanová
Právní a legislativní odbor MmP